

En positiv forklaring på problemet kan selvfølgelig være, at det er udtryk for større opmærksomhed, når det gælder udsatte børns trivsel. Men der kan selvfølgelig også være en helt anden sandhed, nemlig denne: Har vi skabt et samfund, der ikke giver grundlag for trivsel og selvværd for børnene og deres familier?

Der er sikkert mange andre bud på problemerne, men uanset hvad står vi over for en udvikling, der ikke kan og ikke bør fortsætte, og jeg tror, ja, jeg ved, at alle Folketingets partier ønsker at løse problemerne.

Jeg sad forleden dag og læste et notat fra Bissiderforeningen af 1994. Her var nedskrevet en appel til forældre, der har børn, og jeg citerer:

»Tag vare på jeres børn, giv dem kærlighed, tryghed og en struktureret hverdag. Børnene er Danmarks fremtid, og det er i de første år af deres liv, grundlaget for deres fremtidige udvikling lægges. Derfor må vi appellere til, at I, kære forældre, forstår, at har I stiftet hjem og sat børn i verden, så må I stå sammen og kende jeres ansvar over for børnene.«

Det er jo dejligt at høre sådanne toner, og sådan burde det også være. Men virkeligheden er desværre en anden. Familier opløses af den ene eller den anden grund, og ofte udsættes børnene for et stort pres og omsorgssvigt.

I de tilfælde skal der selvfølgelig iværksættes nogle foranstaltninger, som indeholder de former for hjælp, som kan tilbydes familien for at forhindre, at en forælders bortgang, fysisk eller psykisk sygdom, arbejdsløshed, misbrug osv. fører til tvangsfjernelse af børnene.

I Dansk Folkeparti er vi tilhængere af familierådgivning og mener, at det er det første forsøg, der skal gøres for at holde sammen på familien. Vi anerkender dog, at problemerne kan være så voldsomme, at det ikke altid er i børnenes tarv at forblive i hjemmet, og her må man finde en løsning, der matcher barnets behov.

Som udgangspunkt vil jeg påpege, at der ikke findes et begreb som en god anbringelse, da en anbringelse uden for hjemmet altid har forudgående tragiske og traumatiske hændelser og oplevelser for både børn og forældre, og det kan selvfølgelig ikke undgå at influere på anbringelsesforløbet.

Vi kan dog bestrebe os på og udvise ansvar for, at børn og unge anbringes så nænsomt og respektfuldt som muligt. Men netop det er problemet i dag, og netop det må vi gøre bedre. Vi har hørt om mange tragiske forløb. Vi har hørt om unge, der gennem deres barn- og ungdom

har levet som svingdørsbørn og er blevet anbragt op til ti steder, og vi har hørt om børn, der er blevet fjernet fra plejefamilier, hvor de var glade for at være.

Jeg kan ikke lade være med at nævne Katrine fra Maribo, hvis historie blev beskrevet i Ekstra Bladet sidste år. Katrine havde boet hos sin plejefamilie, siden hun var spæd. Da hun var 9 år gammel, besluttede kommunen, at hun skulle flytte hjem til sin biologiske far, en far, som hun faktisk ikke kendte. Hun blev i denne forbindelse midlertidigt anbragt på et børnecenter.

KL 14.00

Forløbet var helt grotesk, og myndighedernes rolle i denne sag er ganske enkelt, at man har gjort et barn fortræd. Desværre er det ikke et enkeltstående tilfælde. SFI har for nylig evalueret kommunernes indsats i håndteringen af børnesager. Det viser sig, at den lovpligtige undersøgelse, den såkaldte § 38-undersøgelse, ved en børnesags start sjældent gennemføres, og børnene inddrages alt for sjældent i deres egen sag. Mange problemer løses ikke, og mange børn får det ikke bedre. Jo, der er i høj grad brug for nye initiativer.

I Dansk Folkeparti er vi positive over for de initiativer, der er igangsat fra regeringens side, der har som mål at sikre kontinuitet og kvalitet i behandlingen i sager vedrørende anbragte børn og unge. Her tænker jeg bl.a. på Socialministeriets projekt KABU; det har vi store forventninger til. Vi synes, det er sund fornuft at opsamle, udvikle og formidle erfaringer, og vi synes, det er sund fornuft at inddrage brugere og praktikere i arbejdet. Og her for nylig førstebehandlere vi et lovforslag om handlekommune. Jeg kan kun sige, at det lovforslag får stor støtte fra Dansk Folkeparti.

Men når det er sagt, vil jeg gerne pege på, at vi i Dansk Folkeparti mener, at der også er et stort behov for inddrage bedsteforældre og andre familiemedlemmer i tvangsfjernelsessager. De skulle kunne indgå som et plejehjem, og det er en mærkesag for Dansk Folkeparti, som vi vil arbejde på at få indført.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg tror, der vil blive lejlighed senere til at få sagt tingene, for tiden er for længst udløbet.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan forstå, at det er vigtigt for fru Pia Kristensen og Dansk Folkeparti at arbejde for at be-